

3. *Мялковський А. І.* Бюджетний кодекс України в контексті бюджетної реформи // *Фінанси України.* — 2009. — № 8. — с. 3—15.

4. *Серск В.* Вибір ступеня вирівнювання у формулі для обчислення трансфертів, що застосовуються в Україні // *Бюджетний і податковий огляд,* серпень 2001.

УДК 354:340.134:338.24 (477)

М. О. Кушнір

УДОСКОНАЛЕННЯ ВІТЧИЗНЯНОГО ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ДЕРЖАВНИХ ЦІЛЮВИХ ПРОГРАМ ЯК ПІДХІД У ДЕРЖАВНОМУ УПРАВЛІННІ В УМОВАХ СТАБІЛІЗАЦІЇ ТА ВИХОДУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ З КРИЗОВОГО СТАНУ

Сучасний стан функціонування державних цільових програм характеризується наявністю значних проблем як у їх плануванні, так і виконанні. Окрім того, характерною рисою цієї проблеми є, наприклад, те, що обсяги фінансування цільових програм, передбачені у державному бюджеті 2008 року, значно перевищують показники минулих років. Так, якщо у 2007 році загальний обсяг бюджетного фінансування державних цільових програм та програм розвитку окремих регіонів, галузей та сфер суспільного життя складав 19,7 млрд грн, то у державному бюджеті 2008 року загальний обсяг коштів, передбачених на зазначені цілі становив 37,9 млрд грн, що в 1,9 разу перевищує показник 2007 року.

На жаль, помітне збільшення фінансування не супроводжувалося відповідним покращанням адміністрування державних цільових програм та підвищенням ефективності використання бюджетних коштів. Так, моніторинг, проведений Міністерством економіки України у 2008 році з питань приведення діючих державних програм (200) у відповідність із вимогами Закону України «Про державні цільові програми», засвідчив, що «41 державна програма повністю відповідає вимогам чинного законодавства. За 88 програмами державні замовники продовжують здійснювати роботу щодо приведення державних програм у відповідність з чинним законодавством, у тому числі за 42 програмами підготовлено проекти щодо внесення змін до чинних державних програм. 29 програм відповідають вимогам інших нормативно-правових актів...» [1; 2]. Інакше кажучи лише, 41 програма чітко відповідає вимогам вказаного спеціального Закону України.

Такий стан справ в умовах кризового стану економіки держави є неприпустими. З огляду на це сфера функціонування державних цільових програм у частині їх розроблення та виконання протягом, ставши предметом розгляду на засіданні Ради національної безпеки і оборони України у березні 2009 року, була визнана проблемною з точки зору забезпечення інтересів національної безпеки України [3]. Цим же рішенням була передбачена потреба удосконалення вітчизняного законодавства у контексті державних цільових програм.

Відомо, що до числа класичних механізмів державного управління входить правове регулювання. З точки зору предмету нашого дослідження ця частина державного управління характеризується низкою вад законодавчого й, у зв'язку з цим, — практичного плану.

Нормативно-правову основу тематики нашого дослідження складають Закон України «Про державні цільові програми» [4], постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку розроблення та виконання державних цільових програм» від 31 січня 2007 р. № 106 [5], наказ Міністерства економіки України «Про затвердження Порядку обліку державних цільових програм» від 31 липня 2007 р. № 250 [6], від «Про Порядок обміну інформацією між виконавцями державних цільових програм та координації цієї роботи» від 4 грудня 2009 р. № 1367 [7] та наказ Міністерства освіти і науки України від 24 липня 2006 р. № 555 «Про державну експертизу ДЦНТП» [8].

З точки зору забезпечення належного правового регулювання державних цільових програм у державному управлінні на сучасному етапі слід модернізувати законодавство. До числа таких модернізацій входить, зокрема, проведення комплексної експертної оцінки кінцевих результатів виконання конкретної програми з відповідним громадським обговоренням цих результатів.

Література

1. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/news_article?art_id=204258747&cat_id=35884.
2. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://me.kmu.gov.ua/control/uk/publish/category/main?cat_id=32831.
3. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 27 березня 2009 року «Про роботу центральних органів виконавчої влади з планування та виконання державних цільових програм»: Указ Президента України від 22 черв. 2009 р. № 474/2009 // Офіційний вісник України — 2009. — № 47. — С. 11. — Ст. 1566.

4. Закон України «Про державні цільові програми» від 18 березня 2004 р. № 16210-IV // Відомості Верховної Ради України. — 2004. — № 25. — Ст. 352.

5. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку розроблення та виконання державних цільових програм» від 31 січня 2007 р. № 106 // Офіційний вісник України. — 2007. — № 8. — Ст. 313.

6. Наказ Міністерства економіки України «Про затвердження Порядку обліку державних цільових програм» від 31 липня 2007 р. № 250, зареєстрований у Міністерстві юстиції України 15 серпня 2007 р. за № 944/14211 // Офіційний вісник України. — 2007. — № 62. — Ст. 2444.

7. Наказ Міністерства економіки України Про Порядок обміну інформацією між виконавцями державних цільових програм та координації цієї роботи» від 4 грудня 2009 р. № 1367, зареєстрований в Міністерстві юстиції України 25 грудня 2009 р. за № 1251/17267 // Офіційний вісник України. — 2009. — № 101. — Ст. 3567.

8. Наказ Міністерства освіти і науки України від 24 липня 2006 р. № 555 «Про державну експертизу ДЦНТП» // [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://rada.gov.ua>.

УДК 338

Лю Сяоинь

НИЗКОУГЛЕРОДНАЯ ЭКОНОМИКА — ВЫБОР КИТАЯ В РЕАЛЬНОСТИ И В БУДУЩЕМ

За последние несколько лет в связи с изменением климата на планете, мировым финансовым кризисом и проблемой загрязнения окружающей среды, общей тенденцией для многих стран стало развитие низкоуглеродной экономики. Во многих странах уже разработана соответствующая политика, которая постепенно начала осуществляться. Воспринимая мировые тенденции развития низкоуглеродной экономики, Китай поддерживает это течение, которое является хорошей альтернативой для решения таких проблем, как: нехватка природных ресурсов и загрязнение окружающей среды. В связи с этим, сделав сегодня свой выбор в пользу низкоуглеродной экономики во благо будущего, Китай начал активное развитие «зелёной экономики».

Для развития низкоуглеродной экономики Китай принял определенные меры. В конце 2006 года, Министерство науки и технологий, Китайское метеорологическое управление, Государст-